

Դանիելի գիրքը — թիվ երեսունհինգ

Մարգարեական շրջանակի բացահայտումը. Ուիլյամ Միլլերի տեսությունը և երեք ամսյացնող զորությունները, որոնք առաջնորդում են դեպի Արմագեդոն

Jeff Pippenger

2023-12-30

«Վերջի ժամանակում», 1798 թվականին, Դանիելի գիրքը, և առավելապես Ուլայ գետով ներկայացված տեսիլքը, բացվեց: Տեսիլքը ազդարարում էր քննական դատաստանի սկիզբը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Այդ ճշմարտության հիմք դարձած համարը Դանիելի գրքի ութերորդ գլուխն է՝ տասնչորսերորդ համարը: Ուիլյամ Միլլերը՝ պատգամաբերը, որն ընտրված էր ճանաչելու պատգամի բացվելը, երբեք լիովին չհասկացավ տեսիլքի հետ առնչվող բոլոր ճշմարտությունները, սակայն նա կատարեց այն գործը, որ իրեն տրված էր:

Երբ Միլլերը սկսեց իր ուսումնասիրությունը մարգարեական խոսքի վերաբերյալ, նա հասկացավ մարգարեական մեկնության որոշ կանոններ, որոնք սահմանված ու հաստատված էին Աստվածաշնչի ներսում: Այդ կանոնները կոդավորվեցին և ճանաչվեցին որպես Ուիլյամ Միլլերի Մեկնության Կանոններ: Այդ կանոնները հաստատվում են ներշնչմամբ և ներկայացվում են որպես այն կանոններ, որոնք պիտի գործածվեն նրանց կողմից, ովքեր պիտի հայտարարեն կիրականօրյա օրենքի ժամանակ գործադիր դատաստանի սկսվելը: Միլլերը վկայեց, որ Աստվածաշնչի իր ուսումնասիրությունը սկսել էր Աստվածաշնչի սկզբից և առաջ էր ընթանում միայն այն չափով, որքան հասկանում էր այն, ինչ տվյալ պահին քննում էր: Այս մոտեցումից հեշտ է տեսնել, թե ինչու առաջին ժամանակային մարգարեությունը, որ Միլլերը ճանաչեց և որն առնչություն ուներ այն պատգամին, որը նա պիտի ճանաչեր որպես 1844 թվականին կատարված, Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներն» էին:

Ներշնչանքը մեզ հայտնում է, որ Գաբրիել հրեշտակը, մյուս սուրբ հրեշտակների հետ միասին, առաջնորդում էր Միլլերի միտքը, ինչպես որ Գաբրիելն առաջնորդել էր Դանիելի, Հովհաննես Հայտնիչի և Աստվածաշնչի բոլոր մարգարեների մտքերը, որովհետև Գաբրիելին էր տրված այն ծառայությունը, որից Սատանան զրկվեց: Գաբրիելի ծառայությունը ներկայացված էր Սատանայի առաջին անվան՝ Լյուցիֆերի մեջ, որը նշանակում է լույս կրող: Գաբրիելը մարգարեական լույսը բերեց Միլլերին, և, հնազանդվելով այդ լույսին, նա ներկայացրեց այն լուրը, որ հռչակում էր հետաքննիչ դատաստանի բացվելը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Հետադարձ հայացքը հնարավորություն է տալիս նրանց, ովքեր ցանկանում են հասկանալ Ուիլյամ Միլլերի գործը, գիտակցելու, որ նրան տրվել էին մարգարեական խոսքի վերաբերյալ որոշակի ներհայեցումներ, որոնք դարձան մոտեցող դատաստանի պատգամը կազմավորելու նրա աշխատանքի բանալիներ: Այդ բանալիներից մեկն էր նրա գիտակցումը, որ մարգարեական կիրառության մեջ մեկ օրը ներկայացնում էր մեկ

տարի: Մյուսը մի մարգարեական կառուցվածք էր, որ նա գործածում էր իր հայտնաբերած մարգարեությունների գծերը տեղադրելու և ներդաշնակեցնելու համար: Այդ կառուցվածքը հիմնված էր այն երկու սատանայական իշխանությունների վրա, որոնք ավերածություն բերեցին Աստծո ժողովրդին և Աստծո սրբարանին: Միլլերի բոլոր հայտնագործությունները տեղադրված էին այն մարգարեական կառուցվածքի վրա, որը ներկայացնում էր հեթանոսության պատմությունը, որին հաջորդում էր պապականությունը, և որոնք հաջորդաբար ոտնակոխ էին անում թե՛ Աստծո սրբարանը, թե՛ Աստծո ժողովրդին՝ հին Իսրայելի ժամանակներից մինչև Քրիստոսի Երկրորդ գալուստը:

Այդ մարգարեական կառուցվածքը նրան հնարավորություն տվեց ճշգրտորեն ճանաչելու յուրաքանչյուր ճշմարտություն, որ անհրաժեշտ էր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը որպես դատաստանի բացում հաստատելու համար: Սակայն այդ ճշմարտությունը սահմանափակ էր, որովհետև նա չէր կարող տեսնել երրորդ հալածող իշխանությունը, որ մարգարեական պատմության մեջ հաջորդում էր հեթանոսությանը և պապականությանը: Անհրաժեշտ չէր, որ նա տեսներ այդ ճշմարտությունը, որովհետև նրա գործը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը հռչակելն էր, և երրորդ հալածող իշխանության լույսը պետք է բացկնվեր այդ ամսաթվից հետո:

Հեթանոսական Հռոմի, ապա՝ պապական Հռոմի, երկու ավերիչ իշխանությունների կառուցվածքի վրա իր մարգարեական ըմբռնումները համադրելու հետ կապված՝ նա նաև հասկանում էր, որ Դանիելի գրքում «ամենօրյա»-ով թարգմանված բառը հեթանոսության, և կամ՝ հեթանոսական Հռոմի, խորհրդանիշն էր: «Ամենօրյա» թարգմանված «թամիդ» բառը Դանիելը գործածում է հինգ անգամ: Այն միշտ օգտագործվում է այնպիսի մի խորհրդանիշի հետ միասին, որը Միլլերը ճիշտ էր հասկացել որպես պապականության ներկայացում: Պապականության այն խորհրդանիշը, որ միշտ հանդիպում է «ամենօրյա»-ի հետ առնչությամբ, ներկայացված է երկու խորհրդանիշներով: Ամեն դեպքում, պապական իշխանության այդ երկու խորհրդանիշները երկուսն էլ նույնացնում են պապականությունը, սակայն, այնուամենայնիվ, երբ Դանիելը գործածում էր «թամիդ» բառը, որ թարգմանվում է «ամենօրյա», այն միշտ գործածվում էր պապականության խորհրդանիշի հետ և նրանից առաջ: Միլլերի այն ըմբռնումը, թե Դանիելի գրքում «ամենօրյա»-ն հեթանոսությունն է, դարձավ այն կառուցվածքի հիմքը, որ նա տեսնում էր՝ հիմնված հեթանոսության, ապա՝ պապականության, երկու ավերիչ իշխանությունների վրա: Դանիելի գրքում «ամենօրյա»-ն որպես հեթանոսություն Միլլերի նույնականացումը վիճակված էր դառնալ Ադվենտիզմի ներսում մի հսկայական վեճի առարկա՝ սկսած Ադվենտիզմի երկրորդ սերնդից, որը սկսվեց 1888 թվականին:

Մարգարեական առաջին ճշմարտությունը, որ Միլլերը հայտնաբերեց և որը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի ըմբռնման բաղադրիչներից էր, Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներն» էին, և դա Միլլերի հաստատված ճշմարտություններից առաջինն էր, որ մերժվեց 1863 թվականին: Այդ մերժմամբ սկսվեց ադվենտիզմի առաջին սերունդը, երբ նրանք սկսեցին թափառել Լառդիկիայի անապատում: Երկրորդ

սերունդը սկսվեց 1888 թվականին՝ Մինեապոլիսի Գլխավոր համաժողովում, և այնտեղ տեղի ունեցած ապստամբության հետևանքների մեջ 1901 թվականին սկսվեց սատանայական գործը՝ մերժելու Միլլերի կողմից «ամենօրյա»-ի՝ որպես հեթանոսության նույնականացումը: «Ամենօրյա»-ի ճիշտ ըմբռնումը լիովին մի կողմ չդրվեց մինչև մարգարեուհու մահից հետո, այն մարգարեուհու, որը նշել էր, որ այն տեսակետը, որն առաջ էր մղվում ի հակադրություն Միլլերի՝ «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ ճիշտ տեսակետի, փոխանցվել էր «երկնքից վտարված հրեշտակների» կողմից: Լիակատար մերժումը տեղի ունեցավ երրորդ սերնդի ժամանակ՝ մոտավորապես 1931 թվականին: Երրորդ սերունդը սկսվել էր Վ. Վ. Պրեսքոթի՝ «Քրիստոսի Վարդապետությունը» վերնագրով գրքի հրատարակությամբ՝ 1919 թվականի Աստվածաշնչյան համաժողովից անմիջապես հետո: 1919 թվականին երրորդ սերունդը սկսվեց և շարունակվեց մինչև 1957 թվականին «Questions on Doctrine» գրքի հրատարակությունը:

Այն բանից հետո, երբ Միլլերի գործը հաստատվեց և պարզորեն ներկայացվեց Ամբակումի երկու տախտակների վրա (1843 և 1850 թվականների ռահվիրայական գծապատկերները), Տերը ապա սկսեց բացել այն ճշմարտությունը, որ կար մեկ այլ՝ երրորդ ավերիչ իշխանություն, որը հեթանոսությունից և պապականությունից հետո պիտի հաջորդեր և նույնպես պիտի հալածեր Աստծու ժողովրդին:

«Հեթանոսության միջոցով, ապա՝ Պապականության միջոցով, սատանան երկար դարերի ընթացքում գործադրեց իր գործությունը՝ ձգտելով երկրի վրայից ջնջել Աստծո հավատարիմ վկաներին: Հեթանոսներն ու պապականները շարժվում էին միևնույն վիշապային ոգով: Նրանք տարբեր էին միայն նրանով, որ Պապականությունը, Աստծուն ծառայելու ձևացնելով, առավել վտանգավոր և դաժան թշնամի էր: Հռոմեականության միջոցով սատանան գերության մատնեց աշխարհը: Աստծո դավանող եկեղեցին տարվեց այս մոլորության շարքերը, և ավելի քան հազար տարի Աստծո ժողովուրդը տառապեց վիշապի ցասման ներքո: Եվ երբ Պապականությունը, իր գործությունից զրկված, հարկադրված եղավ դադարեցնել հալածանքը, Հովհաննեսը տեսավ մի նոր իշխանություն, որ բարձրանում էր՝ արձագանքելու վիշապի ձայնին և շարունակելու նույն դաժան ու հայիոյական գործը: Այս իշխանությունը, վերջինը, որ պատերազմելու է եկեղեցու և Աստծո օրենքի դեմ, խորհրդանշված էր գառան նման եղջյուրներ ունեցող մի գազանով: Դրան նախորդած գազանները ելել էին ծովից, իսկ սա դուրս եկավ երկրից՝ ներկայացնելով այն ազգի խաղաղ ելքը, որով այն խորհրդանշված է: «Գառան նման երկու եղջյուրները» պատշաճ կերպով ներկայացնում են Միացյալ Նահանգների կառավարության բնույթը, ինչպես այն արտահայտված է նրա երկու հիմնարար սկզբունքներում՝ հանրապետականության և բողոքականության մեջ: Այս սկզբունքներն են որպես ազգ մեր գործության և բարգավաճման գաղտնիքը: Նրանք, ովքեր առաջինը ապաստան գտան Ամերիկայի ափերին, ուրախանում էին, որ հասել էին մի երկիր, ազատ՝ պապության ամբարտավան հավակնություններից և թագավորական իշխանության բռնակալությունից: Նրանք վճռեցին հաստատել մի կառավարություն՝ քաղաքացիական և կրոնական ազատության լայն հիմքի վրա»:

Signs of the Times, November 1, 1899.

Միլլերը չէր կարող տեսնել երրորդ հալածող իշխանությունը, և այդ պատճառով նրա կառուցվածքը անավարտ էր, թեև կատարելապես հարմար՝ իր գործը կատարելու համար: Քույր Ուայթը վկայում է, որ Միլլերը Աստծո ընտրյալ պատգամաբերն էր, որ իր գործում նա նախապատկերված էր Եդիայի և Հովհաննես Մկրտչի միջոցով, իր գործին կանչվելու մեջ՝ Եդիսեի միջոցով, իսկ իր մահվան մեջ՝ Մովսեսի միջոցով: Սրբազան պատմության մեջ քչերն են ներշնչել այնպիսի մեկնաբանություն, որը ցույց է տալիս, թե հրեշտակները սպասում են գերեզմանի մոտ՝ նրանց հարություն տալու համար, սակայն այդպիսի մեկնաբանությունը տրվել է Միլլերի վերաբերյալ: Այն փաստը, որ նրա գործը սահմանափակված էր այն պատմությամբ, որի մեջ նա վեր հանվեց, Միլլերի մասին նսեմացնող արտահայտություն չէ, այլ պարզապես անհրաժեշտություն, որ պետք է ընդունվի, եթե նրա գործը պիտի դիտարկվի Աստծո մարգարեական խոսքի ճշմարիտ լույսի ներքո:

Միլլերին տրվեց հատուկ հրեշտակային առաջնորդություն, որը նրան հնարավորություն տվեց կառուցելու մարգարեական մի շրջանակ, հիմնված հեթանոսության և ապա պապականության՝ երկու ավերակող գործությունների վրա: Այդ պատճառով այն մարգարեությունները, որոնք մատնանշում էին պատմությունը այդ երկու գործությունների գործադրած ավերությունից այն կողմ, Միլլերի կողմից սխալ հասկացվեցին: Սակայն այդ սխալ հասկացություններից ոչ մեկը տեղ չգտավ Ամբակումի երկու սրբազան տախտակների վրա, որտեղ Միլլերի աշխատանքի միջոցով հաստատված հիմունքները զծապատկերային կերպով ներկայացված էին: Ահա թե ինչու ներշնչանքը 1843 թվականի քարտեզի մասին կարող էր արձանագրել, որ այն ուղղորդված էր Տիրոջ ձեռքով:

«Տերը ինձ ցույց տվեց, որ 1843 թվականի աղյուսակը առաջնորդված էր Իր ձեռքով, և որ նրա ոչ մի մասը չպետք է փոփոխվեր. որ թվերը այնպիսին էին, ինչպես Ինքն էր կամենում: Որ Իր ձեռքը դրա վրա էր և ծածկել էր մի սխալ թվերից մի քանիսի մեջ, որպեսզի ոչ ոք չկարողանար այն տեսնել, մինչև որ Իր ձեռքը հեռացվեց»

«Այն ժամանակ ես «Ամենօրյա»-ի վերաբերյալ տեսա, որ «գոհաբերություն» բառը ավելացվել է մարդկային իմաստությամբ և տեքստին չի պատկանում. և որ Տերն այդ մասին ճշմարիտ ըմբռնումը տվեց նրանց, ովքեր հռչակեցին դատաստանի ժամի աղաղակը: Երբ միություն կար՝ 1844 թվականից առաջ, գրեթե բոլորը միացած էին «Ամենօրյա»-ի ճշմարիտ ըմբռնման մեջ. բայց 1844 թվականից ի վեր, խառնաշփոթության մեջ, ընդունվել են այլ տեսակետներ, և դրանց հետևել են խավարն ու խառնաշփոթությունը»: Review and Herald, November 1, 1850.

Միլլերի կողմից հրեշտակների առաջնորդությամբ համադրված ճշմարտությունները ուղղորդված էին Տիրոջ կողմից, և 1843 թվականի քարտի հավանության շրջանակներում ներշնչումը ներառում էր այն, որ Միլլերի այն ըմբռնումը, թե «ամենօրյա»-ն ներկայացնում էր հեթանոսությունը, ճիշտ էր: Եբրայերեն «tamid» բառը, որ թարգմանվում է որպես «ամենօրյա», Դանիելի գրքում հանդիպում է հինգ անգամ, և այն միշտ ներկայացնում է ամայացնող երկու գործությունների փոխհարաբերությունը՝ հեթանոսության, ապա պապականության:

«Ամենօրյա»-ի վերաբերյալ Միլլերի ըմբռնումը՝ որպես հեթանոսության խորհրդանշ, բացարձակապես էական էր նրա գործադրած մարգարեական կառուցակարգում, քանի որ հեթանոսությանը հաջորդող պապականության հաջորդական փոխհարաբերությունը դարձավ նրա հղման կետը՝ համապատասխանեցնելու համար բոլոր այն մարգարեությունները, որոնք նա առաջնորդվեց հասկանալու:

«Վախճանի ժամանակին»՝ 1798 թվականին, Դանիելի գիրքը բացվեց, և այն գլխավոր համարատանը, որ Քույր Ուայթը ճանաչեց որպես ադվենտական շարժման «կենտրոնական սյունը» և «հիմքը», Դանիելի գրքի ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարն էր:

«Այն Սուրբգրային խոսքը, որը բոլոր մյուսներից առավել եղել էր Ադվենտիստական հավատի և՛ հիմքը, և՛ կենտրոնական սյունը, այս հռչակագիրն էր. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր երեկո և առավոտ. ապա սրբարանը պիտի մաքրվի»: [Դանիել 8:14.]» Մեծ պայքար, 409:

Տասնչորսերորդ համարը տասներեքերորդ համարի պատասխանն է, և այդ պատասխանը հարցի համատեքստից զուրկ՝ անիմաստ է:

Ապա լսեցի, թե մի սուրբ խոսում էր, և մեկ այլ սուրբ ասաց այն սրբին, որ խոսում էր. «Մինչև երբ պիտի լինի տեսիլքը մշտնջենական զոհաբերության և ավերակություն պատճառող հանցանքի մասին, որպեսզի թե՛ սրբարանը և թե՛ զորքը ոտնակոխ լինեն»: Եվ նա ասաց ինձ. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր օր. ապա սրբարանը պիտի մաքրվի»: Դանիել 8:13, 14:

Այս երկու համարները խորհրդանշում են գիտության աճը, որը տեղի ունեցավ, երբ Դանիելի գիրքը «Վախճանի ժամանակում»՝ 1798 թվականին, բացվեց կնքված վիճակից: Տասներեքերորդ համարը նույնականացնում է այն երկու ամայացնող ուժերը, որոնց վրա Միլլերը կառուցեց իր մարգարեական մոդելը: Միլլերը տասներեքերորդ համարում «ամենօրյա» ճանաչեց որպես հեթանոսություն, իսկ «ամայացման հանցանքը»՝ որպես պապականություն: Կարևոր է նկատել, որ այն մարգարեական մոդելը, որը հրեշտակները առաջնորդեցին Միլլերին ճանաչելու, նույնականացվում է այն երկու համարներում, որոնք ներկայացնում են գիտության աճը, որ պատմության մեջ հասավ 1798 թվականին: Սակայն Միլլերին չտրվեց տեսնել այն հաջորդ իշխանությունը, որ պիտի հայտնվեր մարգարեական բեմում և հալածեր Աստծո ժողովրդին:

«Ես տեսա, որ երկու եղջյուր ունեցող զագանն ուներ վիշապի բերան, և որ նրա իշխանությունը նրա գլխում էր, և որ հրամանը պիտի ելներ նրա բերանից: Այնուհետև ես տեսա Պոռնիկների Մորը. որ մայրը դուստրերը չէր, այլ նրանցից առանձին ու զանազան էր: Նա ունեցել է իր օրը, և այն անցել է, իսկ նրա դուստրերը՝ բողոքական աղանդները, հաջորդն էին, որ պիտի հանդես գային ասպարեզում և դրսևորեին նույն միտքը, որ մայրն ուներ, երբ հալածում էր սրբերին: Ես տեսա, որ ինչպես մայրը նվազում էր իր զորությամբ, դուստրերը աճում էին, և շուտով նրանք կգործադրեն այն իշխանությունը, որ մի ժամանակ գործադրում էր մայրը»: Spalding

and Magan, 1.

Միլլերի անկարողությունը՝ տեսնելու երրորդ իշխանությունը, նրան հարկադրեց հանգելու եզրակացությունների, որոնք պարզապես սխալ էին: Միլլերը Հայտնության տասներեքերորդ գլխի ծովի գազանին նույնացրեց հեթանոսական Հռոմի հետ, իսկ երկրի գազանին՝ պապական Հռոմի հետ: Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի նրա կիրառությունն էլ թերի էր՝ պայմանավորված նրա անկարողությամբ տեսնելու այն մարգարեական պատմությունը, որը տարածվում էր պապականության՝ երկրորդ ավերիչ իշխանությունից այն կողմ: Այդ պատճառով, երբ Միլլերը Դանիելի մարգարեության մեջ նույնացրեց հռոմեական իշխանությունը, նա դրանք դիտեց որպես մեկ իշխանություն, որ հանդես էր գալիս երկու փուլով: Դա ճշգրիտ կիրառություն էր և մնում է այդպիսին, սակայն այն խոչընդոտեց նրան հասկանալու Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունները որպես մի բան, որ անցնում էր Հռոմով ներկայացված չորրորդ թագավորությունից այն կողմ: Նա տեսավ և նույնացրեց, որ Հռոմի չորրորդ թագավորությունն ուներ երկու փուլ՝ ներկայացված հեթանոսական Հռոմով և պապական Հռոմով, բայց չէր կարող տեսնել, որ պապական Հռոմը նաև հինգերորդ թագավորությունն էր, որին պիտի հաջորդեր վեցերորդ թագավորությունը:

Դանիել մարգարեի երկրորդ գլխում Միլլերականները Աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորության բաղադրիչները միավորեցին չորրորդ թագավորության հետ: Հիմնական մակարդակում նրանց կիրառությունը ճիշտ էր, սակայն՝ անավարտ, որովհետև Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների առաջին հիշատակումն անպայման պետք է համընկնի Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների վերջին հիշատակման հետ, քանի որ Հիսուսը, որպես Ալֆա և Օմեգա, միշտ վերջը պատկերում է սկզբով: Երկու հաջորդական թագավորությունների միջև եղած տարբերությունը տեսնելու անկարողությունը անհնար դարձրեց, որ Միլլերը ճանաչեր, թե Հայտնության տասներկուերորդ գլուխը նույնացնում է հեթանոսությունը (վիշապը), իսկ Հայտնության տասներեքերորդ գլխի ծովի գազանին՝ պապականության հետ (գազանը), և Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրի գազանին՝ ուխտադավանությունից ընկած բողոքականության հետ (սուտ մարգարեն):

Միլլերը չկարողացավ Հայտնության տասներկուերորդ և տասներեքերորդ գլուխներում վիշապին, գազանին և սուտ մարգարեին տեսնել որպես երեք հաջորդական թագավորություններ, և ուստի իր մարգարեական տրամաբանությամբ հարկադրված եղավ ենթադրելու, որ այդ երկու գլուխները աշխարհի՝ Արմագեդոն առաջնորդող երեք գործությունների հաջորդական պատկերումը չեն: Այն լույսը, որ տրվել էր Միլլերին, կատարյալ լույս էր իր սերնդի համար, և նրա սերունդը փորձվեց այդ լույսով:

Երեք ավերիչ գործությունների՝ վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի լույսը տրվեց Future for America-ին «վերջի ժամանակում»՝ 1989 թվականին: Դանիելի այն հատվածը, որ բացվեց Խորհրդային Միության փլուզմամբ՝ Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քառասուններորդ համարի կատարման մեջ, երրորդ հրեշտակի լույսն էր, մինչդեռ Միլլերին տրված էր առաջին հրեշտակի լույսը: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին

վեց համարները ճանաչվեցին որպես Future for America շարժման հիմքն ու կենտրոնական սյունը, իսկ Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քառասուններորդ համարը ամփոփում է այդ լույսը, ճիշտ այնպես, ինչպես Դանիելի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ համարներն ամփոփում էին այն լույսը, որ բացվել էր միլլերական շարժման մեջ:

Եվ վերջի ժամանակին հարավի թագավորը պիտի բախվի նրա դեմ, իսկ հյուսիսի թագավորը պիտի գա նրա վրա մրրիկի պես՝ կառքերով, հեծյալներով և բազմաթիվ նավերով. և նա պիտի մտնի երկրները, պիտի հեղեղի և անցնի: Դանիել 11:40.

Այս համարը մատնանշում է պատերազմ, որը սկսվեց «վերջի ժամանակում»՝ 1798 թվականին, հարավի թագավորի և հյուսիսի թագավորի միջև: Հարավի թագավորը ներկայացնում էր աթեիստական Ֆրանսիան, որը հենց այդ նույն տարում մահացու վերքը հասցրեց պապականությանը: Այստեղ պապականությունը ներկայացված է որպես հյուսիսի թագավոր: Մարգարեական իմաստով 1798 թվականին Ֆրանսիան Դանիելի յոթերորդ գլխի տասը թագավորություններից մեկ տասներորդն էր: Այդ տասը թագավորությունները ներկայացնում են հեթանոսական Հռոմը, իսկ հեթանոսական Հռոմը ներկայացնում է վիշապին: Պապականությունը (հյուսիսի թագավորը) ներկայացնում է գազանին: Համարը ցույց է տալիս, որ հյուսիսի թագավորը (պապականությունը), որին համարի սկզբում տրվել էր իր մահացու վերքը, ի վերջո պիտի հակահարված տար հարավի թագավորին (աթեիզմի թագավորին): Երբ պապականությունը հակահարված տվեց, աթեիզմի թագավորը Ֆրանսիա ազգից անցել էր Խորհրդային Միության համադաշնություն: Ֆրանսիան մեկ ազգ էր, սակայն երբ համարում պապականությունը հակահարված տվեց հարավի թագավորին, հարավի թագավորը բնորոշվում էր որպես «երկրներ», ինչպես և նախկին Խորհրդային Միությունը:

Երբ հյուսիսի թագավորը (պապականությունը) պատասխան հարված հասցրեց, նա իր հետ բերեց «կառքեր», «ծիավորներ» և «շատ նավեր»: Կառքերն ու ձիավորները ռազմական ուժի խորհրդանիշներ են, իսկ նավերը՝ տնտեսական ուժի խորհրդանիշներ: Այն իշխանությունը, որը պապականության հետ կազմեց անսուրբ դաշինք՝ Խորհրդային Միությունը տապալելու նպատակով, Միացյալ Նահանգներն էր, և Հայտնության տասներեքերորդ գլխում Միացյալ Նահանգների այս երկու ուժերը ճանաչվում են որպես նրա կարողություն՝ հարկադրելու աշխարհին ընդունել պապական իշխանության դրոշմը գենքի ուժով և տնտեսական միջոցներով: Առանց այդ դրոշմի մարդկանց կարգելվի գնել կամ վաճառել, և ապա, ավելին, առանց այդ դրոշմի մարդիկ կմատնվեն մահվան:

Քառասներորդ համարը ուղղակիորեն նույնականացնում է վիշապին (հարավի թագավորին), գազանին (պապականությանը) և սուտ մարգարեին (Միացյալ Նահանգներին): 1989 թվականին «վերջի ժամանակի» հիմնարար համարը նույնականացնում է այն երեք ավերիչ իշխանությունները, որոնք աշխարհը տանում են դեպի Արմազեղոն, ճիշտ ինչպես Միլլերական շարժման հիմնարար համարները նույնականացնում էին հեթանոսության երկու ավերիչ իշխանությունները, որոնց

հաջորդում էր պապականությունը:

Համարը սկսվում է հարավի թագավորի և հյուսիսի թագավորի միջև մղվող պատերազմով: Համարի սկզբում (1798) հաղթում է հարավի թագավորը, սակայն նույն համարում հյուսիսի թագավորը հակահարված է հասցնում և հաղթում հարավի թագավորին: Համարի սկիզբը նշանավորում է հյուսիսի թագավորի և հարավի թագավորի միջև մղվող պատերազմը, իսկ համարում պարունակվող պատգամի ավարտին նույն պատերազմը հյուսիսային և հարավային թագավորների միջև ներկայացված է, բայց հակառակ արդյունքներով: Սկիզբը նշանավորեց «վերջի ժամանակը» 1798 թվականին, իսկ ավարտական պատերազմը նշանավորում է «վերջի ժամանակը» 1989 թվականին: Համարը իր գրավոր վկայության մեջ պարունակում է Ալֆա և Օմեգա ստորագրությունը՝ սկիզբն ու ավարտը:

Համարի իրական պատմությունը շարունակվում է Խորհրդային Միության փլուզումից՝ 1989 թվականից այն կողմ, մինչև քառասունմեկերորդ համարի Կիրակնօրյա օրենքը: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ ժամանակակից Բաբելոնի եռակի միությունը կայանում է արագընթաց իրադարձությունների մի շարքի միջոցով: Ուստի քառասուներորդ համարը սկսվում է այն ժամանակ, երբ մահացու վերքը հասցվում է 1798 թվականին, և Տյուրոսի պոռնիկը մոռացվում է: Համարով ներկայացված պատմությունն ամբողջովին ավարտվում է քառասունմեկերորդ համարի Կիրակնօրյա օրենքով, որտեղ մահացու վերքը բժշկվում է, և Տյուրոսի պոռնիկը հիշվում է: Սկզբի և ավարտի դրոշմը գրված է ոչ միայն համարում գտնված տեքստի վրա, այլև համարով ներկայացված ամբողջական պատմության վրա: Համարը նույնացնում է մարգարեական այն շրջանակը, որը հիմնված է ոչ թե պարզապես հեթանոսության (վիշապի) և պապականության (գազանի) վրա, այլ նույնացնում է այն կառուցվածքը երեք ամայացնող գործությունների, որոնք աշխարհը տանում են դեպի Արմազեդոն:

Միլլերի մարգարեական շրջանակը հռչակում էր Աստծո քննական դատաստանի գալուստը, իսկ Future for America-ի մարգարեական շրջանակը հռչակում է Աստծո գործադրական դատաստանի գալուստը: 1989 թվականին՝ «վերջի ժամանակում», երեքաստիճան փորձության և մաքրման գործընթաց սկսվեց, երբ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարները բացվեցին Խորհրդային Միության փլուզման ժամանակ: Այն տարբերությունը, որ Միլլերը տեսնում էր միայն հեթանոսությունն ու պապականությունը, և չէր տեսնում ուխտադրուժ բողոքականությունը, պետք է հասկացվի, որպեսզի ճիշտ հասկացվի Ուլայի գետի տեսիլքը, որ բացվեց 1798 թվականին:

Այդ քննարկումը մենք կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Մենք ժամանակ չունենք կորցնելու: Մեզ առջևում են դժվարին ժամանակներ: Աշխարհը շարժման մեջ է պատերազմի ոգով: Շուտով կկատարվեն այն նեղության տեսարանները, որոնց մասին ասված է մարգարեություններում: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխում եղած մարգարեությունը գրեթե հասել է իր լիակատար իրականացմանը: Այս մարգարեության կատարման մեջ տեղի ունեցած

պատմության մեծ մասը պիտի կրկնվի»:

«Երեսուներորդ համարում խոսվում է մի զորության մասին, որ «մեջքերված են 30-ից մինչև 36-րդ համարները»:

«Այս խոսքերում նկարագրվածներին նման տեսարաններ տեղի կունենան»:
Manuscript Releases, number 13, 394.